

From: Oppositionens ændringsforslag kræver sådan set ikke mange kommentarer. Venstre og det konservative folkeparti er ikke imod den foreslåede investering i Grønland. Vi finder den påkrævet og kunne endda have ønsket, at den var foretaget noget før. Vore ændringsforslag går kort og godt ud på, at man nu gør alvor af at søge privat kapital placeret i grønlandske virksomheder, og at man udskyder vedtagelsen af de senere projekter, indtil vi har gjort erfaringer i så henseende.

Vi har givet udtryk for dette ved første behandling, vi har prøvet at få det gennemført under udvalgsbehandlingen, men uden resultat; man har sagt os, at man i og for sig ikke havde noget imod det, ja, at man ligefrem tilstræbte det, men det var bare ikke aktuelt for tiden. Jeg ved ikke, hvordan man kommer til et sådant resultat. Efter forslaget skal grønlandske erhvervsvirksomheder udbygges for et beløb af 57 mill. kr. ved statsfinansiering, og jeg tør da nok sige, at hvis dette først er sket, så er det for alvor ikke mere aktuelt med privat kapital, så er det simpelt hen for sent. Hvis det hele først er udbygget ved statens foranstaltning, ja, så er der ikke mere at snakke om, og derfor stiller oppositionen ændringsforslag nr. 1 til § 1. Jeg vil gerne pointere, at hvis den private kapital ikke er interesseret — det kommer selvfølgelig en hel del an på de betingelser, man stiller den — ja, så er vi til at snakke med; men vi ønsker i alle tilfælde, at forsøget skal gøres, og at det skal gøres nu.

De andre ændringsforslag er heller ikke stillet, fordi vi er imod projekterne; men vi mener, at når de alligevel først tænkes gennemført i 1961-62, vil det være klogere at vente og se, hvordan udviklingen former sig fremover. Det er meget muligt, at det bør gennemføres som foreslået, og hvis det går, som vi alle håber, så kan den til den tid siddende minister komme til folketinget igen, og vi kan da bedømme situationen på et mere realistisk grundlag. Det ligner ingenting at lovgive i dag for 2-3 år frem i tiden. Til den tid må ministeren virkelig komme til folketinget igen. Dette her virker på mig en lille smule for mageligt.

Ud fra dette skal jeg meget anbefale, at man stemmer for oppositionens ændringsforslag, og jeg skal endda røbe, at vi bestemt

regner med at få dem vedtaget. Som begrundelse herfor vil jeg for det første minde om de kloge ord, som nationalbankens direktør for nylig har rettet til os, og med os mener jeg folketinget. Folk er trætte af de stadige skatteforhøjelser, sagde nationalbankdirektøren, og nationalbanken er træt af den stramme kreditpolitik, og, fortsatte han, hvis vi skal mestre inflationen, står kun tilbage, at staten er mere tilbageholdende i hele sin virksomhed.

Jeg er helt enig med nationalbankdirektøren i denne vurdering, og jeg kunne ønske mig, at folketinget havde mod til at følge den op. Oppositionens ændringsforslag er netop et skridt i denne retning, og jeg henvender mig særlig til det radikale venstres og retsforbundets ordførere, om man dog ikke skulle være enig med os i dette principielle synspunkt. Jeg ville være meget taknemlig for en udtalelse fra de to ærede ordførere i så henseende. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg ikke føler mig helt sikker på det radikale venstre. De radikale er efterhånden blevet lidt rigeligt præget af den daglige omgang med den store regeringspartner. Men retsforbundets stilling til oppositionens synspunkter må dog i hvert fald være givet på forhånd. Dette partis stilling til forholdet mellem staten og det private erhvervsliv kan der da næppe herske tvivl om. Jeg vil i hvert fald se det, før jeg tror det, at dette partis medlemmer stemmer for et forslag om statsfinansiering, uden at man overhovedet har forsøgt finansiering ad privat vej.

Når jeg mener at kende retsforbundets stilling så godt, er det, fordi jeg mindes en anden forhandling her i folketinget om et andet grønlandsk problem, nemlig dengang vi i 1957 drøftede spørgsmålet om bygning af et statsskib eller chartering af et privat skib. Man kan finde dette i folketingets forhandlinger fra april 1957, og partiets ordfører var slet ikke noget tilfældigt medlem af gruppen, det var selve det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, den nuværende højtærede fiskeriminister. Den højtærede minister sagde dengang mange rigtige ting om forholdet mellem staten og det private erhvervsliv, men der er særlig en ting, jeg har hæftet mig ved, det står sp. 3806 i folketingets forhandlinger 1956-57. Den højtærede fiskeriminister sagde her: